

Francej

Poština plačana v gotovini

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRYDSTVO*LETO 1939*5

Uredništvo

V a ž n o!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najbolje in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČESČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debele tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju 1. 2, 23 — 2. 3, 24 — 3. 4, 25 — 4. 5, 26 — 5. 6, 27 — 6. 7, 28
7. 8, 29 — 8. 9, 30 — 9. 1, 1 — 10. 2, 2 — 11. 3, 3 — 12. 4, 4 — 13. 5, 5
— 14. 6, 6 — 15. 7, 7 — 16. 8, 8 — 17. 9, 9 — 18. 1, 10 — 19. 2, 11 — 20.
3, 12 — 21. 4, 13 — 22. 5, 14 — 23. 6, 15 — 24. 7, 16 — 25. 8, 17 — 26. 9, 18 — 27.
1, 19 — 28. 2, 20 — 29. 3, 21 — 30. 4, 22 — 31. 5, 23

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Bezjak Ana, Rotman;
Plestenjak Ivana, Ljubljana;
Anželj Antonija, Slavšina;
Vilfan Katinka, Preserje;
Druzovič Alojz, Drbetinci;
Slana Matija, Krapje;
Klančar Avgusta, Kamnik;
Kopač Andrej, Ziri;
Klobasa Marija, Gor. Radgona;
Pekolj Ana, Dobrniše;

Požun Alojz, Podvrh;
Turk Marija, Zlebič;
Čampa Marija, Slatnik;
Cvar Ivana, Breg;
Stupica Pavla, Ljubljana;
Teršič Marija, Zastava;
Klezin Anton, Tolsto.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpusika.)

„Bodite vedno pripravljeni!“ nam nad vse glasno govori smrt dobre sotrudnice Pavle Stupice, ki je skozi 13 let tako vidno kazala ljubezen in naklonjenost Salezijanski družbi. Kadar je le mogla, je prihitela na Rakovnik, vedno vesela, s smehljajočim obličjem. Pri nobenem shodu je ni manjkalo. Bila je tudi pri shodu zadnje nedelje marca. Kakor po navadi, tako smo tudi to pot molili po shodu očenaš in zdravamarijo za tistega, ki bo med navzočimi prvi umrl. Kdo bi bil mislil, da bo to vedno vesela Pavla Stupica? In je bila prav ona. Par dni

po shodu je umivala okna in med umivanjem oken padla s tretjega nadstropja. Kljub težki poškodbi je ostala pri polni zavesti toliko časa, da je opravila sv. spoved in prejela zakramente za umirajoče. Nato je izdihnila dušo vsa vdana v voljo božjo. Marija, katero je tako srčno ljubila in jo tolikrat častila v njenem svetišču na Rakovniku, naj ji dela družbo v kraljestvu pravičnih!

Spominjajmo se je, kakor tudi vseh drugih umrlih sotrudnikov in sotrudnic!

Naj jim bo Bog radodaren plačnik!

Bog daj vsem večni pokoj!

SALEZIJANSKI * VESTNIK *

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

L. XXXV

MAJ

STEV. 5

Šmarnični oltarji

o salezijanskih zavodih je že od nekdaj v navadi, da se v vseh sobah, kjer se zbira mladina, postavijo šmarnični oltarčki. Ves majnik trepetajo pred Marijinimi podobami rdeče lučke in pripovedujejo o ljubezni, ki se pleče med Marijo in med njenimi častilci. Iz šmarničnih oltarčkov dehtijo vsak dan nove cvetlice, ki so jih nabrale pridne roke Marijinih otrok. Z lučkami in cveticami pa molijo pred Marijo vdana srca...

Tak je majnik v salezijanskih zavodih. Prav tak in nič drugačen pa tudi širom vse slovenske zemlje. Vsaka hiša ima svoj domači šmarnični oltar, na vsakem razpotju stoji Marijino znamenje, na vsakem tretjem griču bela cerkev in v vsaki cerkvi ovenčan oltar, kjer lučke nikoli ne ugasnejo, kjer cvetje nikdar ne ovane, kjer večer za večerom, jutro za jutrom zveni Marijina pesem iz vernih slovenskih prsi...

O ta naša lepa slovenska domovina je en sam velik šmarnični oltar, ki ga je v njeni pomladni lepoti Mariji postavil sam Bog: polja in travniki so se oblekli v zeleni žamet, ki je ves pretkan z najraznobarvnejšimi cveticami; drevesa so si zateknila za klobuke dolge kite duhtečega cvetja, med katerim se spreletevajo veseli ptičji zbori in neutrudno žgolijo svoje hvalnice. Nad vsem tem se pa z gričev oglašajo majniški zvonovi, in njih srebrni glasovi prepletajo to spomladno lepoto, jo ugne-tajo, združujejo in nosijo pred Marijin prestol.

„Že slavčki žvrgolijo, se maj vesel budi.“ Najlepši majnik pa ni v cvetoči naravi, ni v okrašenih šmarničnih oltarjih, ampak v vernih slovenskih srcih, ki so zvesto vdana Mariji: njej, ki je naš narod obvarovala v najhujših stiskah, v turški sili in v lutrški gonji, in ki ga bo obvarovala tudi danes, da ga ne bodo požrli pohlepni vrtinci. Marija je Pomočnica kristjanov in še posebej pomočnica slovenskega naroda. Zato glejmo, da ji bomo ostali zvesti, kakor so ji bili naši očetje in kakor smo obljubili pred 15 leti na marijanskem shodu v Ljubljani. Vsa naša srca naj bodo šmarnični oltarji, ljubezen do Marije pa rdeča lučka, ki ne sme v nas nikoli ugasniti, pa naj divjajo še taki viharji.

Don Bosko o Mariji

Kdo bi mogel povedati, kako je don Bosko ljubil Marijo! Za Najsvetejšim Zakramentom je njegova pobožnost veljala najprej Materi božji, za katero je ves živel.

To pobožnost je priporočal v pridigah, pri spovedi, v razgovorih s tako nežnosijo, da je kar žarel njegov obraz. V mesecu majniku se je še posebno trudil za širjenje Marijine slave. Poslušajmo vsaj nekaj misli, ki jih je ob raznih prilikah povedal don Bosko o Mariji, da se v ljubezni do ne-

beške Matere ogrejemo tudi mi!

„Od Marije moremo doseči vse. Ona je vsemogočna in zato jo moramo klicati na pomoč vsak čas, dala nam bo potrebno moč, da bomo zmagali vse sovražnike naših duš.“

„Marija hoče, da jo častimo pod imenom *Pomočnica*: časi so tako žalostni, da je prav potrebna Marijina pomoč, če hočemo ohraniti in braniti krščansko vero.“

„Vsi potrebujemo zdravila, ki naj nas

obvaruje vsega hudega. In katero zdravilo je boljše, učinkovitejše, kakor je nebeška Kraljica, ki jo sv. Cerkev naziva Zdravje bolnikov? Potrebna nam je srednica, mogočna zagovornica, ljubezniva mati, ki naj nam s svojo priprošnjo, s sladkostjo svoje ljubezni doseže usmiljenje in odpuščanje. In Marija je tista zagovornica, tista mati: Mati usmiljenja, življenje, sladkost in upanje naše!“

„Marija je bila vedno moja vodnica! O, kako je dobra Marija! Ona mi je vedno pomagala, in me bo podpirala še naprej.“

„Ni mi znano, da bi se kdo zatekel k Mariji Pomočnici kristjanov zastoj. Duhovna ali telesna milost, ki jo kdo doseže je vedno sad priprošnje in pomoči predrage Matere, mogočne Pomočnice kristjanov.“

„Marija je naša Mati in nas ljubi brezkončno bolj kakor bi nas mogla ljubiti vsa srca zemeljskih mater skupaj!“

„Vedite, da nam Marija hoče dobro; prosite jo iz srca, naj vam pomaga.“

„Imej rad Marijo in boš gotovo srečen.“

„Kadar se kdo priporoča Mariji z

Belgrajski nuncij mgr. dr. H. Felici, ki pride za Marijo Pomoč. na Rakovnik.

devetdnevnicu, naj pazi na tri stvari:

1) Da ne bo imel nobenega zaupanja v človeško pomoč: vera v Boga.

2) Prošnja se opiraj na Jezusa v Zakramentu, ki je vir milosti, dobrote in

blagoslova. Nasloni se na pomoč Marijino!

3) V vsakem primeru pristavi pogoj, naj se zgodi volja božja in če je dobro za dušo tistega, za katerega moliš.“

† Prelat dr. Franc Kovačič velik salezijanski sotrudnik

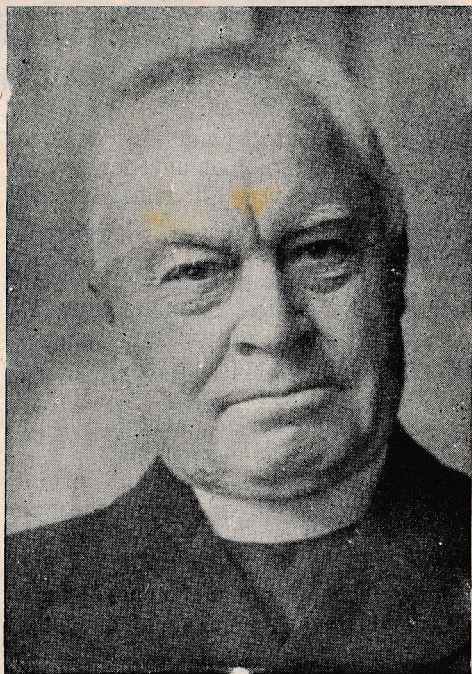
Na praznik sv. Jožefa je v Mariboru legel k večnemu počitku prelat dr. Fr. Kovačič, najpomembnejša osebnost povojnega Maribora. Kolik ugled je užival rajni prelat in kako je bil priljubljen pri revnih in bogatih, pri preprostih in učenih, je prav zgovorno pričal njegov pogreb, ki ni bil toliko žalni sprevod, temveč veliko bolj zmogoslavje delavnosti, značajnosti in kreposti rajnega prela a Maribor že dolgo ni videl takega pogreba. Od vseh krajev so prihiteli znanci in prijatelji, da ga pospremi na poslednji poti. Mnoge je pripeljala k njegovi krsti srčna hvaležnost do pokojnega prelata, ki je v življenju oberoč delil dobrote in pomagal, kjer je mogel in znal. Ob odprtem grobu so mnogi govorniki slavili velike zasluge in očrtali javno življenjsko delovanje velikega moža duhovnika, znanstvenika in narodnjaka.

Toda kakor v sprevodu med mnogimi zastopstvi marsikdo ni opazil skupine dijakov z vencem zavoda iz prelatovega rojstnega kraja, tako so tudi govorniki med množico velikih zaslug, ki si jih je pokojni dr. Kovačič pridobil v javnem življenju, prezrli njegovo tiho in skrito delo na dobrodelnem polju in delo v prid učeče se mladine. Sem lahko v prvi vrsti štejemo ustanovitev salezijanskega zavoda „Marijanišča“ v Veržeju, v rojstnem trgu pokojnega prelata. Ta zavod bo trajen spomin velikega srca in goreče požrtvovalnosti pa tudi skrite ponižnosti velikega pokojnika. Kar je bil v Ljubljani za salezijance katehet in poznejši opat Smrekar, to je bil za salezijance na Štajerskem dr. Kovačič. Oba velika moža, goreča častilca Marijina in občudovalca velikega don Boska imata nevenljive zasluge za tako lep raz-

mah Salezijanske družbe v Sloveniji.

Prelat dr. Fr. Kovačič je bil tisti, ki je rajnemu Antonu Pušenjaku, svojemu sotržanu, svetoval, da naj svoje posestvo, ki ga je mislil darovati v dobre namene, daruje Salezijanski družbi, da postavi na njem svoj vzgojni zavod za okoliško kmečko mladino.

Dr. Kovačič je bil duša in gibalo vsega prizadevanja, da se salezijanci naselijo v Veržeju. Namesto bolehnega Pušenjaka je on vodil vso akcijo, da takratna deželna vlada v Gradcu dovoli naselitev salezijancev v Veržeju. On je tudi cerkveno oblast prosil za dovoljenje in pomoč, da se zadeva čimbolj pospeši. Po zgodnji Pušenjakovi smrti, pa je dr. Kovačič ostal glavni in edini boritelj za uresničenje velikega načrta.

Da bi mu to čimprej uspelo, je ustanovil družbo „Marijanišče“ z dvema odboroma: moškim in ženskim. Sam je bil predsednik obeh odborov ter je pridno nabiral in iskal novih udov. Za ude je izdajal obzornik z naslovom: „Marijanišče v Veržeju“, kjer jih je obveščal o napredku, zmagah in težavah velikega podjetja, jih seznanjal s

je za koga žrtvoval. Ker je bil sam urednik in pisatelj obzornika „Marijanišče“, zato iz mnogih dragocenih podatkov, ki so v teh štirih zvezkih ohranjeni v trajen spomin vseh dobrotnikov zavoda, ravno najmanj zvezo o pisatelju teh knjižic, o rajnem prelatu, ki ni maral posvetne hvale. O njegovih zaslugah in žrtvah za zavod

Marijanišče v Veržeju.

salezijanskimi napravami in delovanjem med mladino. Kot ugleden bogoslovni profesor je tudi med svojimi sobraty pridobil mnogo dobrotnikov in celo ustanovnih članov družbe „Marijanišče“ za postavitve zavoda. Na najodličnejšem mestu v imeniku je zapišan sam tedanji prevzvišeni knezoškof dr. Mihael Napotnik, ki je poleg ustanovnine daroval zavodski kapelici prekrasno okno sv. Mihaela s svojim grbom.

Koliko je preblagi gospod prelat sam žrtvoval za zavod v denarju, pa ve le Bog. Mi vemo samo to, da je njegovo ime med ustanovnimi člani in še tam brez označene vsote. Kajti njemu njegova skromnost ni dovolila, da bi pred svetom pokazal, kaj vse

Marijanišče ve največ povedati takratni trški veržejski župan, sedanji cerkveni ključar g. Martin Osterc. Njemu je še živo v spominu, kako je rajni gospod prelat gorel za Marijanišče in žrtvoval zanj par let ves svoj prosti čas, ki mu ga je dovoljevala njegova profesorska služba. Želel je, da se čimprej vzdigne iz tal mogočna stavba Marijanišča. V najhujši sili je sam osebno hodil od hiše do hiše in prosil voznikov in težakov za delo pri stavbi. Mnogokrat je celo sam prijel za delo in pomagal, kjer je bilo nujno treba. Ljudje se še spominjajo, da je celo opeko pomagal zlagati, ko mu je primanjkovalo delavcev. Iz tega je razumljivo, da mu je beseda navdušeno tekla izpod peresa, ko je videl,

da je veliko delo končano. In v tisti številki lista „Marijanišče“, kjer nanašanja posvetitev kapele v dovršenem zavodu, je poln hvaležnosti do vseh dobrotnikov, ki so pomagali graditi zavod.

Kako srčno je želel, da se zavod dovrši, priča umetniško izdelano okno za glavnim oltarjem, kjer beremo, da ga je postavil pokojni prelat po zaobljubi v zahvalo na čast Mariji, Materi dobrega sveta, ki mu je pomagala v težavah pri graditvi zavoda.

Pa tudi tedaj, ko je bil zavod že pod streho in so njegovo upravo prevzeli salezijanci, pokojni prelat ni nehal skrbeti za zavod in njegove prebivalce. Zanj je imel zmeraj odprto srce in roke. Mnogokdaj mu je pomagal preko mladostnih težav s svojim modrim nasvetom in izkušnostjo. Vsaj vsako leto enkrat je prišel pogledat svoj domači kraj in zavod, kjer je v svoji dobrodušnosti in šegavosti rad povedal kakšne zanimive dogodke iz zgodovine domačega kraja ali pa iz kronike zavoda.

Slovenski salezijanci stojimo ob njegovem grobu globoko potrti zavoljo

izgube tako velikega dobrotnika in prijatelja, ki je s svojim ugledom in tehtno besedo bil velik naš zaščitnik in branitelj. Mnogo bi mogel rajni gospod prelat še dobrega storiti za mladino in don Boskove ustanove. Toda božja previdnost je sklenila drugače. Mi se ji moramo ukloniti. Rajniku nikoli ne bomo mogli povrniti njegove ljubezni in poplačati žrtev, ki jih je storil za nas. Ohranili ga bomo v hvaležnem spominu in prosili našo nebeško zaščitnico Marijo Pomočnico, da mu ona, katere goreči častilec je v življenju bil, povrne stoterno v nebeški slavi vse žrtve in dobra dela, katera je izvršil v slavo njenega imena.

Prosimo in pozivamo vse svoje drage prijatelje in dobrotnike, naj se združijo z nami v molitvi za rajnega gospoda prelata, da bo njegova blaga duša po besedah, ki jih je on sam izrekel v pogrebnem govoru rajnega Pušenjaka, „v družbi njegove nebeške Matere Marije, angelov in svetnikov uživala mir in veselje“.

Nam in vsem salezijanskim napravam pa naj Bog nakloni še mnogo takih in tako velikih dobrotnikov!

Kongres Kristusa Kralja

Zadnji teden letošnjega julija bo nadvse pomemben za ves slovenski narod. Od 25. do 30. julija se bo namreč vršil v Ljubljani mednarodni kongres Kristusa Kralja. Po svojih zastopnikih se ga bodo udeležili katoliški narodi vsega sveta.

Da se bo ta pomembna prireditve vršila na slovenskih tleh, to je za nas velika čast in odlika. Da pa bomo te časti in odlike vredni, je treba, da se na kongres dobro pripravimo, na zunaj in na znotraj.

Na znotraj se bomo pripravljali tako, da bomo za srečen uspeh kongresa molili, darovali sv. obhajila, sv. maše, svoje vsakdanje delo, posebno pa trpljenje. Lepo bi bilo, ko bi vsaka družina vsak dan, recimo pri večernih molitvah, vsaj en očenaš zmolila v ta

namen. Posebno mladina naj rada molli, prejema sv. obhajilo in zbira žrtve za uspeh kongresa.

Na zunaj pa naj bo naša priprava v tem, da bomo za kongres tudi gmotno radi kaj žrtvovati. Kongresni stroški bodo veliki. Pokriti jih bo treba s prostovoljnimi prispevki. Tukaj je prilika, da se pokažemo velikodušne. Koliko žrtvujejo recimo države ali razne politične stranke, da so njihovi shodi čim lepši in veličastnejši. Ali se bomo mi katoličani dali osramotiti in ne bomo pokazali vsega, kar premoremo? Saj gre za našega Boga, za Kristusa Kralja!

Drugo, kar je potrebno, pa je to, da se bomo kongresa udeležili v čim večjem številu. Že danes mislimo na to, koga vse bomo pridobili za ude-

ležbo. Gre za ugled vsega slovenskega naroda. Čim več nas bo na kongresu, tem udarnejše bomo pred vsem svetom potrdili našo zvestobo in ljubezen do katoliške Cerkve in do Kristusa Kralja.

Danes so čudni časi. Ves svet trepetja pred nečim groznim in neznanim, ki vsak hip utegne udariti. Vodilni možje si na vso moč prizadevajo, da bi odvrnili pretečo nevarnost in svet obvarovali pogina. Pa vse zastonj. Čim bolj se posvetujejo in zborujejo, tem huje narašča napetost. Pa zakaj? Zato,

ker so si vbili v glavo, da bodo sami in po svoje uredili svet, in so s svojih posvetovanj in zborovanj izključili nje-ga, ki je „Kralj kraljev in Gospod gospodarjev“. Vrnimo svet Kristusu in Kristusa svetu, pa se bodo brž zjasnila obzorja. Vrniti svet Kristusu in Kristusa svetu, to je pa namen kongresov Kristusa Kralja. Letošnji ljubljanski kongres bo pokazal, koliko imamo Slovenci dobre volje sodelovati pri obnovi sveta. To bo preizkusni kamen za naše katoličanstvo. Glejmo, da bomo dobro prestali to preizkušnjo.

Pisma misijonarjev

Pavel Bernik piše iz Indije študentom, članom misijonskega odseka na Rakovniku, med drugim tudi tole:

Pisali ste mi, da naj vam kaj napišem o indijski mladini, o indijskih fantih. So živahni in veseli, zvedavi, včasih celo navihani. Ljubijo igro in petje. Če greste na sprehod po tukajšnjih poljih, boste videli tu in tam gručo otrok pri igri ali pa slišali glasno petje pastirjev. Če pa greste v mesto, posebno kadar otroci pridejo iz šole, jih vidite v velikih gručah na razpotjih ali drugod, kjer je kaj prostora. Breajo žogo, da se dvigajo oblake prahu, ter kričijo, da je kaj. Gredeč po opravkih v Tirupattur sem večkrat naletel na kako tako gručo. Kričanje se je tedaj podvojilo. Nagnetli so se okrog mene, tako da sem moral stopiti s kolesa. Kričali so po angleško: „Dobro jutro, dobro jutro!“ — čeprav je bilo ob štirih popoldne. Povprašal sem jih, na kateri strani je

bilo več golov. Takoj so mi vse pojasnili in se pri tem skoraj stekli, ker je vsak svojo trdil. Pomiril sem jih in jih povabil v naš zavod in jim obljubil veliko nogometno žogo. Oni so namreč brcali kako majhno žogo ali pa cunje, povezane skupaj v obliki žoge. Povabilo so sprejeli z velikim veseljem. In res, drugi dan se je prikazala v našem oratoriju velika tolpa otrok, ki so kričali: Hočemo football (to je namreč angleško ime za nogometno žogo). Moj tovariš, ki deluje v oratoriju, se je kar zavzel: Od kod neki ti kričači? Pojasnil sem mu vso stvar. Razdelila sva jih na dve strani in videti bi morali kakšna tekma! Brcali so z nogami in z rokami, se prerivali in cepali na tla. Skušali smo jih spraviti v red, a vse zaman. Igrali so do mraka. Ko niso imeli več sape, so se ustavili. Potem pa vsi k vodnjaku. Tudi tam bi bilo prišlo do pretepa, če bi jih ne bil pomiril.

Vsakdo bi rad bil prvi, da bi se napil in si umil rane na kolenih in komolcih. Poklicali smo gospoda iz bolnišnice, da jim je dal nekoliko joda in jih obvezal, če je bilo treba. Nato sem jih pospremil do velikih vrat, ki vodijo iz zavoda. Ko sem se poslovil od njih, sem jim priporočil, da morajo biti dobri, da naj ubogajo doma in v šoli in da naj se ne pretepajo. Fantje so mi seveda obljubili ter mi za slovo kričali: „Dobro jutro!“ — dasi je bilo že skoraj tema. Se gotovo še niso naučili, kako se reče po angleško Dober večer ali pa Lahko noč, v njihovem jeziku pa nimajo podobnih pozdravov. Pogani pozdravljajo navadno: Namaskaram! — kar pomeni „pozdrav“; mohamedanci: Salam, kar pomeni — „mir“, kristjani pa rabijo daljši pozdrav: „Sarvesuranukku tostiram“, kar pomeni: Bogu hvala, ali — Bogu slava. Duhovnik na ta pozdrav odgovori: Bog te blagoslovi, ali pa, Božji blagoslov s teboj, „Asirvadam“. Ko pozdravljajo, pobožno sklenejo roke, kakor mi pri molitvi...

Bodite goreči misijonarji ter molite zame, ki sem vam vedno vdani

Bernik Pavel
nekdanji Rakovničan.

Misijonski pomočnik Jože Bevc se je spet oglasil iz Siama.

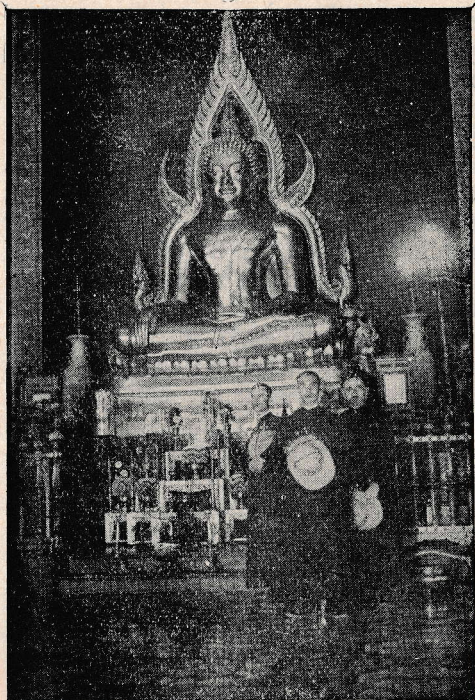
Bang Nok Khuek, januarja 1939.

Dragi misijonski prijatelji!

Veseli me, da ste se me spomnili z lepim pismom. Celó v Vestniku ste me ovekovečili in napisali vsem dragim misijonskim prijateljem moj naslov.

Pri nas v Siamu je vedno veselo. Vsi smo zadovoljni, to se pravi z resnično besedo: težav imamo zelo veliko. Pa smo misijonarji in se zavedamo, da dobri Bog čuje nad nami in zato v veselju sprejemamo njegove božje obiske. Večkrat nam zmanjka celo hrane...

Sedaj v kratkem bodo posvečeni naši novomašniki. Lepo število jih je, kar devet. A gospod inspektor je zelo

Bang Nok Khuek: *Salezijanski bogoslovci v Budovem svetišču.*

v skrbeh, kako jih bo oskrbel pred odhodom na misijonske postaje. Ne ve, kako bi dobil potrebno mašno opremo in druge vsakdanje potrebščine tem našim mladim misijonarjem. Pri nas v Siamu je namreč malo kristjanov; misijonar je navezan le na tujo pomoč.

Zato Vas, dragi misijonski prijatelji v domovini, lepo prosim v imenu svojega predstojnika, podprite po možnosti tudi naš misijon. Zlasti svoje drage rojake iz Gornjega Grada lepo prosim, pomagajte nam. V zahvalo Vam obljubljamó molitev, spomin pri Jezusu v misijonih. Saj ste tudi Vi prepričani kakor naš gospod inspektor, da je misijonarjeva sveta maša bogatejša, da je misijonarjeva molitev silnejša, kakor pa sicer v domovini. Zato lepo prosim, ne pozabite moje prošnje. Vem, da nas je mnogo, ki samo prosimo, pa tudi vem, da je danes malo takih, ki brez prošnje dajo, če imajo.

V teh mnogih težavah in borbah

za življenje pa nam dobri Bog pošilja svoj vidni blagoslov. Samo en primer. Pred meseci je privozil po naši reki motorni čoln, ki ga je vodil poganski fant. Hotel je pristati, a primeren prostor zato je le ob naši hiši. Radi smo mu dovolili, da je svoj čoln zasidral ob naši zemlji, ker to je pomenilo tudi, da se bo njegova duša zasedrila v pravem Bogu. Nismo se motili. Mladi krmar se je ves navdušil za pravo sveto vero in se vpisal v misijonsko šolo. Radi tega je celo zgubil službo krmarja, samo da je mogel hitreje priti h Bogu, kajti šest celih mesecev se zahteva za katehumenat. Na sveti božični dan je bil sprejet pri sv. krstu v katoliško Cerkev. Bil je ves srečen, kar je kot živ Siamec kazal tudi na zunaj.

To je le en primer, kako dobri Bog spremlja naše delo z uspehi. Po Vaših molitvah, in z Vašimi podporami, dragi misijonarji v domovini, bomo še veliko več naredili.

Vsem pošilja misijonske pozdrave zadnji delavec v Gospodovem vinogradu

Jože Bevc,
mis. pomočnik.

(Pribomba uredništva.) Prošimo misijonarja Bevca toplo priporočamo. Zlasti njegovi ožji rojaki ga radi podprite. Misijonar prosi za oltarno o-

Krišnagar (Indija): Takole so se misijonarji vzeli na bananovih splavih, ko je jeseni povodenj zalila vso pokrajino.

premo in denarno pomoč. Darove pošljite na Vodstvo salezijanskega sodruštva, Rakovnik, Ljubljana 8, z oombo: za misijonarja Bevca.

Iz Krišnagarja v Indiji piše misijonski pomočnik Joško Kramar:

Sicer nisem pisatelj, toda da ustrezem vaši želji, naj napišem nekaj vrstic iz našega ožjega kotička.

Nawab-Dip je mestece, oddaljeno od Krishnagarja kakih 20 milj. Stoji ob majhni reki, katera se izliva v Hugli. Prebivalstvo je samo hindustično. Dne 7. novembra, ko je bil ob dveh ponoči popoln lunin mrk, je vsak Hindu, ki se je okopal v vodi poleg mesta Nawab-Dip ali v Santipurju, dobil popolno odvezo vseh svojih grehov. Ljudje so prihajali iz vseh delov Bengalije, da se okopljejo v sveti vodi, ki je tekla v tistem trenutku mimo. Samo v tistih štirih dneh je bilo za nje 140 posebnih vlakov. Ob tej priliki je je bilo tam tudi veliko žrtev kolere, ki se kaj rada razpase v takih slučajih.

Dne 8. novembra se je prikazal na misijonski postaji bramin, ki je boječe stopal proti vratom in vprašal, če bi lahko govoril z očetom. Odgovoril sem mu, da je oče pred nekaj dnevi odšel v misijon in da se jutri vrne; če hoče govoriti z njim, naj pride jutri zjutraj. „Kako naj pridem, ko pa imam vsak dan šolo; počevati moram mlade bramine v sanskritskem jeziku; danes sem pa lahko prišel, ker so vsi ostali bramini odšli v mesto; jaz pa namesto da bi šel gledat templje, sem prišel semkaj v nadi, da najdem očeta!“ Ko je to rekel, se je skrbno ozrl na vse strani, če ga kdo ne opazuje; ko pa ni nikogar videl, je počasi izvlekel braminski pas, na katerem je imel navezan „Kat. katekizem“. Pokazal nam ga je in rekel: „Tole knjigo sem že večkrat prebral, toda

gorje mi, če jo najdejo pri meni. V par urah bi bilo po meni. Potem ko sem prvič prebral to knjigo, se nisem več čutil na pravi poti. Zato želim sprejeti vašo vero, kjer upam, da bom našal notranji mir.“ Potem je zopet vzel katekizem, ga skril in se vljudno poslovil.

Drugega dne zjutraj, ko smo prišli iz cerkve, je bil že pred vrati, pa ne več v braminski obleki, ampak v navadni bengalski noši. Takoj je vprašal, če se je oče vrnil. Ko sem ga privedel k misijonarju, mu je zopet vso stvar povedal ter prosil, če bi ga mogel obdržati v kateri izmed naših postaj. Misijonar mu je rekel, naj se vrne čez kak teden, da bo medtem poiskal prostor zanj pri kakem drugem misijonarju.

„Toda kako naj čakam tam še en teden?“ je odgovoril. „Danes ali jutri morajo priti odposlanci mojega očeta ali pa on sam, ker so ga moji predstojniki obvestili, da že več kot

štirinajst dni ne jem malikom darovanih jedi. Če pride oče, me bodo odpeljali zvezanega v Himalajo, kjer je on mogočen lama (mesečne plače dobiva 2 tisoč rupij, to je 40 tisoč din). Če me odpeljejo tja, kdo ve, kaj bo z menoj.“

„Pa saj nisi več otrok, imaš svoja leta, policaji in orožniki pa so tudi tam...“ „Da vse to je res, toda vsi so Hindujci in kar bo rekel guru, to bodo napravili. Tudi če mi reče odsekati glavo, bodo to brez pomisleka storili. Učiteljeva beseda jim je sveta.“

Misijonar je uvidel, da je zadeva resna. Bramin je ostal pri nas in zdaj je na misijonski postaji v Jessoru, kjer se pridno pripravlja na sv. krst.

Tako išče ljubi Bog svojih spoznavalcev prav tam, od koder bi človek najmanj pričakoval.

Prav toplo se Vam priporoča v molitev v Srcu Jezusovem vdani

Jožko Kramar
sal. misijonar

Ko se je zemlja majala...

Očividec, salezijanski bogoslovec Martin Maroša, popisuje, kako je v januarju silen potres opustošil več pokrajin v južnoameriški republiki Čile.

Gotovo ste željni novic o zadnjem strašnem potresu, ki bi nas kmalu vse pokopal pod razvalinami. Morda me že za mrtvega imate. No, mrtev res nisem, ker bi sicer ne pisal. Tudi vsi drugi salezijanci so zdravi, za kar se moramo zahvaliti posebni zaščiti naših sv. patronov v nebesih, Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku.

Bilo je 24. januarja, torej na dan, ki je posvečen naši dragi nebeški Materi Mariji. Jaz sem se še vedno nahajal v Santiagu. Vsi smo že sladko spali ko so se ob pol dvanajstih nenadoma zazibali zidovi v strašnem hrušču, kakor strese ni od orjaške nevidne roke. Vsi smo z bliskovito naglico zapustili postelje ter iskali izhoda na prosto ali vsaj varnejšega mesta v hiši. Trinadstropno poslopje našega zavoda je grozno škripalo in se majalo. Bilo je v resnični nevarnosti, da se sesuje. Hvala Bogu, da se je zemlja po treh minutah

Bogoslovec Martin Maroša.

vendarle umirila brez hujših posledic za nas.

„Da le kje drugje ni bil potresni sunek močnejši...“ smo si govorili. „Tam brezdvomno ne bi pustil nobene hiše cele...“ — Menili smo pač, da je sredina potresa bila v našem mestu in ne drugod.

Polagoma se nam je vrnil pogum z zaupanjem, da se potres ne bo ponovil, ter smo se znova vlegli. Noč je potekla brez novosti.

Strašno presenečenje nas je pa čakalo, ko smo vstali. Zvedeli smo, da je potres, ki smo ga čutili, bil le daljni odmev pravega potresa, ki je zajel veliki del južnega čilenskega ozemlja ter v treh pokrajinah skoraj vse opustošil.

Središče potresa torej ni bilo naše mesto, ampak mesta Čilján, Concepcion in Bulnes z vso bližnjo okolico v obsegu približno sto tisoč kvadratnih kilometrov. Vendar nismo zvedeli vse resnice takoj, ker so vse zveze z opustošenim ozemljem bile pretrgane. Šele ko so se vrnilo zrakoplovi, ki so

v prvih jutranjih urah odleteli na ogled proti jugu, so nam tudi prinesli točnejša poročila. In ta poročila so bila strašna. Zvedeli smo, da je v par minutah silen potres uničil, pretvoril v eno samo veliko razvalino, v eno samo veliko groblje cele tri pokrajine, mnogo cvetočih mest in prijaznih vasic te naše lepe domovine.

Posebno veliko so trpela mesta Concepcion, Čiljan, Kaukenes, Bulnes, Talkauano, in druga... z vso njihovo bližnjo okolico.

V mestu Čiljan je bil sunek potresa najsilovitejši. To mesto je ostalo enostavno zravnano z zemljo. Le tri stavbe so kljubovale, vse drugo je v razvalinah. Od 45 tisoč prebivačev sta dve tretjini našli strašno smrt pod ruševinami lastnih domov. Potresni sunek je bil tako nenaden in tako silovit, da se jih je le malo rešilo brez težjih ran ali poškodb.

Strašna je žaloigra mestnega gledališča. Tam je bilo zbranih okrog 500 oseb, cvet občinstva. Ob prvih sunkih potresa se je velika stavba sesula in pokopala pod seboj vse. Le pet oseb se je rešilo — 5 od 500.

In kolodvor? — Nekaj minut pred potresom so odpremili nočni vlak. Kolodvor je bil poln ljudi ki so se prišli poslavljat od odhajajočih. Koj ob začetku potresa se je na te nesrečneže zrušilo železno tramovje kolodvora, da so vsi ostali zmečkani, zelo malo se jih je rešilo.

Vlak pa je imel srečo v nesreči. Ravno pred dolgim mostom ga je zagrabil potres, ga iztiril ter ustavil. Človeških žrtev hvala Bogu ni bilo, le nekaj ranjencev. Če bi se to zgodilo na mostu bi gotovo vsi strmoglavili v reko.

V mestu računajo, da je mrtvih do 30.000, ranjencev pa tudi mnogo. Skoraj je ni družine, ki ne bi beležila več smrtnih slučajev. Mnogo družin pa je celotno izumrlo. V drugih je ostal samo oče, ali mati, ali otroci sami. Ravno sem govoril z nesrečnim očetom, ki je izgubil ženo in pet otrok. Ubogi človek ne more

najti miru in leka svoji bolečini.

Neka družina je ostala pokopana. Ko so začeli odstranjevati tramovje in ruševine, so zaslišali na tistem mestu pritajen otroški jok. Takoj so začeli kopati tam. Kmalu so odkrili ganljiv prizor: v majhni vdolbini, ki jo je tramovje naredilo, je ležala onesveščena mlada žena — mati in na njenih prsih nebogljen otročiček, ki je jokal, ker mu materine prsi niso več hotele dati mleka. Mati je kmalu izdihnila, oče leži mrtev tam blizu, otrok pa je zdrav in nepoškodovan. — Sličnih žalostnih, do dna srca segajočih primerov, je mnogo.

Koncepcion je drugo mesto, ki je zelo trpelo. Prebivalcev je imelo 75.000. Od njih je našlo smrt v usodni noči okrog 15.000. Ranjencev pa je mnogo več. Le ena tretjina mesta je ostala več ali manj nepoškodovana. Vse drugo je na tleh. Tudi tam sta se sesuli dve gledališči, vendar ne s tolikšnimi žrtvami kot v Ciljanu. Velika katedrala je zelo poškodovana in jo bodo morali podreti. En stolp se je nagnil, da sliči slovitemu nagnjenemu stolpu v Pizi.

V mestu imamo, oziroma smo imeli, lep in prostoren zavod. V potresni noči je bilo tam čez 20 salezijancev. Po človeških računih res ni mogoče doumeti, kako so se vsi rešili brez najmanjše praske. Del zavoda je razdrt, drugi deli so več ali manj poškodovani, škoda je velika, toda spričo vsega je jasno, da bi moralo biti še mnogo hujše. Samo Mariji Pomočnici in don Bosku se moramo zahvaliti, da se to ni zgodilo.

Vredno je omeniti, kaj se je zgodilo v naši cerkvi. Zelo je poškodovana. Podobe, kipi, oltarji, križi, svečniki, vse je na tleh, le kipi Marije Pom., sv. Janeza Boska in sv. Jožefa so ostali na svojih mestih, kakor da bi hoteli povedati: „Kaj se bojite, strahopetneži?... Saj smo mi še tukaj“...

Še drug primer. V katedrali častijo lep kip Brezmadežne. Ravno pod kupolo je imela svoj oltar. Ob potresu se je pa kupola sesula. Naravno bi

morala Brezmadežna ostati zmečkana pod razvalinami. Pa ne: zjutraj so kip našli nepoškodovan v nasprotnem, edino prostem kotičku.

Naključje?... Dobro, pa naj povem še to. V „*socijalnem liberalnem klubu*“ — lepa moderna zgradba iz betona, ki se je zdelo, da bo kljubovala času in kakršnemukoli potresu — so tisto noč imeli veselico, ples in kar je s takimi prireditvami združeno, z veliko udeležbo. Pa, kdo bi kaj takega mislil? — Koj ob začetku potresa se je stavba enostavno sesula in se kar zarinila v zemljo. Niti vratar se ni rešil.

Tudi naključje?... „Prst božji!“... so rekli mnogi. In menda imajo prav. Nasprotno se je zgodilo mnogim drugim. Neke redovnice so imele 200 gojenk v trinadstropnem zavetišču. Vse so rešile, le eno deklico so ruševine zasule, a druga je dobila težjo rano. Poslopje se je sesulo. Tri redovnice z nekaterimi gojenkami so spale v tretjem nadstropju. Ob potresu se je stranska stena sesula in odprla, za njo so se nagnila tla, in postelje z redovnicami in gojenkami so zdrknile po deskah, nato zletele po zraku, ter se končno srečno ustavile na dvorišču. To iz tretjega nadstropja, pa vendar, razen strahu, niso trpele drugih poškodb.

Opustim daljše opisovanje. Moje pero je preslabo, da bi vam popisalo vso grozoto te narodne nesreče. Četudi ni bilo toliko mrtvih kot v Mesini l. 1908., pravijo, da je ta potres bil silnejši in da je brezdvomno povzročil več materialne škode. Kot se je godilo v teh dveh mestih, o katerih sem Vam govoril, se je zgodilo v vseh manjših mestih in vasicah treh pokrajin. Nekatera mesta in nekatere vasice so tako uničene, da se lahko mirno zbrisejo z zemljevida.

Celotno število mrtvih računajo na 50.000, a ranjenih še več. Izmed zadnjih jih je tudi že mnogo umrlo, ker pomoč ni prišla pravočasno in so se rane prisadile in okužile. Mnogim so morali odrezati roke ali noge,

da so jim rešili vsaj golo življenje.

Vlada je takoj priskočila na pomoč nesrečnežem. Tudi vse privatne ustanove, podjetja, vse politične stranke, v eni besedi, ves narod se je mobiliziral, da gre na pomoč svojim bratom v nesreči. Vse sosedne države so tudi tekmovala v tem tako človekoljubnem delu. Posebno radodarne so se izkazale Argentina, Peru in Združene države Sev. Amerike, ki so poslale vlake, zrakoplove, ladje z zdravniki in zdravniki ter drugimi potrebščinami kakor tudi z veliko denarno podporo... Severne Združene države so na pri-

mer poslale en milijon dolarjev.

Tudi naši jugoslovanski izseljenci z novim g. ministrom Dobrečičem na čelu so takoj začeli pomožno akcijo med člani naše številne kolonije. Ne poznam še rezultata te akcije, pa sadovi brezdvomno ne bodo izostali, ker naši ljudje so širokega, radodarnega srca, in mnogi precej imoviti.

Tako sem vam na kratko popisal nesrečo, ki je zadela to lepo deželo. Nam salezijancem je potres še prizanesel. To je pač jasno znamenje, da smo pod posebnim Marijinim varstvom.

Iz naših zavodov

Rakovnik

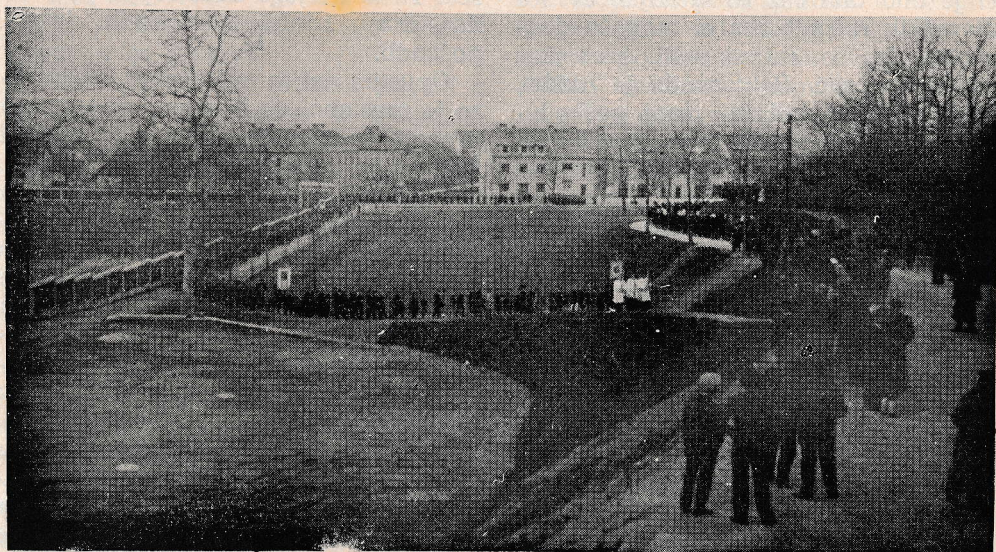
Godovanje smo imeli na Rakovniku. Gg. predstojniki so rekli, da goduje g. ravnatelj, a on je poudarjal, da obhajamo god vseh rakovniških predstojnikov. Sedaj pa si lahko mislite, kako je v hiši, kadar goduje nad 20 slavljencev in nad 300 domačih slavi godovanje.

Pust in post. Dve besedi polni vsebine za vse ljudi, samo da premnogi posvečajo prvi vse sile, tako da za

drugo kaj malo ostane. Mi pa smo dali vsaki svojo vrednost in obdržali vse lepe navade, ki so z njima v zvezi.

Pust: vesele igre v gledišču; na dvo-rišču pa zabave in šale nič koliko!

Post: ostali smo veseli kot prej, le zadnje tedne smo bolj duši posvetili. Teden za tednom je kapelica Vernih duš sprejemala udeležence duhovnih vaj. Premnogi okoličani so v stanovskih duhovnih vajah pregledali stanje svoje duše in uredili račune z Bogom. Tudi vstajenjska procesija je

Rakovnik: Velikonočna procesija.

pokazala zunanji uspeh duhovnih vaj. To je bila procesija mož in fantov. Bili so v večini. Še nikdar na Rakovniku ni taka moška armada spremljala Kralja kraljev na Njegovem pohodu iz groba. Le par radovednežev iz mesta je stalo v špalirju, vsi drugi smo šli za vstalim Zveličarjem, ki je v velikonočnem jutru obiskal svojo okolico.

Iz oratorija je tudi vedno kaj zanimivega slišati! Na Jožefovo so imeli misijonsko nedeljo. Ves dan so so posvetili misijonom: zjutraj v cerkvi in pri misijonskem zborovanju, popoldne pa z misijonsko akademijo. Glavna točka je bila igra: „Za velikim vzorom“, ki nam kaže, kako mladi fantje hrepene, da bi posnemali Baraga. Sploh je bil ves misijonski večer posvečen temu našemu velikemu misijonarju.

Na praznik Marijinega oznanjenja pa so imeli v oratoriju akademijo v čast novemu sv. očetu Piju XII. Lepa akademija je bila združena z običajno vsakoletno tekmo iz katekizma. Zmagovalec je bil: Ogorevc Roman; v finale sta prišla poleg drugih petih tudi njegova brata Drago in Dušan. Vsa čast mladim junakom, ki se znajo še izven šole posvečati Gospodovemu nauku, ga v tako moderni plemeniti tekmi izpovedati in na ta način proslaviti dan Kristusovega namestnika!

Istočasno se je vršil velik medklubski „Table-tennis“ turnir. „Slovenec“ je zapisal „... Smelo trdimo, da je bila to ena največjih prireditev te vrste v Ljubljani...“

Podali smo vam poročila agencije Rakovnik. Ponavljamo vremensko napoved: majnik bo bolj deževen; na praznik Marije Pomočnice bo pa lepo. Zato vsi pridite, da skupno počastimo našo Kraljico, ki že 15 let prebiva v svojem veličastnem domu na Rakovniku.

Murska Sobota

Obljubili smo, da se bomo še oglašili. Da nas ne bi kdo prijemal za

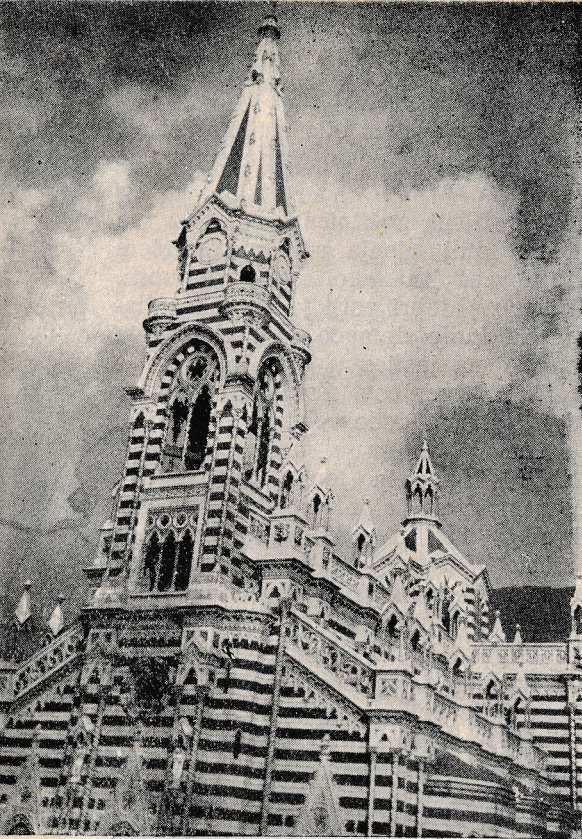
besedo, kar bi nam bilo močno nevšeč, vam sporočamo nekaj važnejših novic iz našega zavoda.

Po božičnih počitnicah smo se z vso vneto lotili učenja saj smo staršem ob slovesu to tako sveto obljubili. Kljub vsej dobri volji je misel le uhaljala na toplo domačo hišo, na drage domače, na jaslice v kotu, na veselje božičnih praznikov. Zaključili smo to najprisrčnejšo dobo v letu z obiranjem božičnega drevesa v naši veliki učilnici. Med petjem, lepimi recitacijami in brenkanjem pridnih tamburašev smo obrali v luči in srebru se kopajoče božično drevesce, da je prav vsak član naše številne družine dobil nekaj v spomin na božične praznike.

Na don Boskov praznik smo se pripravljali z devetdnevnicco. Vsak dan svetlejši je vstajal lik našega svetnika

Murska Sobota: S spominske prireditve † papežu Piju XI., katerega zadnje besede so bile: „Mir, mir, o Jezus!“

Bogota (Kolumbija) : Pogled na živahnino razgibani zvonik novega svetišča.

v sreih vseh, ki so se devetdnevnic udeleževali. Za sam praznik je imel kar oba slavnostna govora, dopoldne in popoldne, preč. g. Meze z Rakovnika. Z velikim zanimanjem smo sledili vsem njegovim izvajanjem. Kot lep zaključek je bila slavnostna proslava v Prosvetnem domu s priložnostno igrjo „Svetnik mladine“, kjer se prav lepo kaže, kako velik, blagodejen vpliv ima lahko don Boskov oratorij na vso okolico.

Teško je udarila med nas žalostna vest o nepričakovani smrti sv. očeta Pija XI. Prav vsi smo začutili bridko izgubo. Takoj smo odeli vse slike velikega pokojnika s črno tenčico in molili za pokoj njegove duše. V nedeljo

12. februarja smo se oddolžili njegovemu spominu z žalno komemoracijo. Med govore in recitacije o pomenu in delu visokega pokojnika so se vpletale žalne koračnice in v srce segajoči gregorijanski koral.

Približal se je pust. Proslavili smo ga, kolikor se je le dalo dostojno in sicer dijaki na pustno nedeljo in oratorijanci na pustni torek. Da je bilo razbijanja skrivnosti polnih loncev, tekem v vrečah, ribjega lova in podobnih norčij po določenem pustnem ceremonijalu do poznega mraka, to se že samo po sebi razume. Središčna vse prireditve je bila slavnostna nogometna tekma, ki jo je pravično sodil strogi gospod sodnik Bergla. Tudi ni manjkalo do solz ganljivih burk na domačem odru, kakor tudi ne obsodbe pregrešnega Pusta. Skončati je moral svoje grdo življenje na gmadi.

Nikar ne mislite, da samo šale uganjamo. To je bilo le za pust. Na pepelnico zjutraj smo se že zresnili ob besedah: Pomni človek!..

Pripravljamo se na velike naloge, ki nas čakajo v prihodnjih poklicih. Že šola sama nas kaj trdo kleše in gladi, poleg tega pa se še prav pridno udeležujemo v naših društvih. Zbiramo se v kongregaciji, ki ima kar tri oddelke: višja, nižja in pa naraščaj. Pri tedenskih shodih nam večkrat predavajo tudi naši gg. profesorji. Imamo dijaško KA, ki sicer bolj na tihem dela, a zato tem uspešneje. Mesečno se zbiramo k sestankom Slovenske dijaške zveze, nekateri so pa tudi prav vneti člani Zveze Fantovskih odsekov.

Tudi dober tisk smo po naših skromnih močeh podprli: Mi mladi borci imajo 93 naročnikov, Naša zvezda 63, Kres 15, Straža v viharju 8 in Mentor 6 naročnikov.

Praznik Marije Pomočnice na Radni

bodo letos slovesno obhajali v nedeljo 21. maja. Služba božja, shod za sotrudništvo in procesija kot po navadi. Marijine družbe naj tudi letos pridejo z zastavami. — Udeležite se našešga praznika!

Od tu in tam

Novo narodno svetišče v Kolumbiji — Bogotá, glavno mesto južnoameriške republike Kolumbije, je lanskega maja proslavilo 400 letnico svojega obstoja. Ob tej priliki je bilo posvečeno krasno svetišče Naše ljube Gospe del Carmine, ki so ga s podporo vsega kolumbijskega ljudstva sezidali tamkajšnji salezijanci. Novo svetišče je pravo mojstrsko delo. Načrte zanje je naredil salezijanec arhitekt Janez Buscaglione. Zidali so ga 12 let,

sv. Janezu Bosku. Pa zakaj? Zato, pravi, ker so ondotni kristjani silno revni in jih bo don Bosko rad varoval, saj je bil tudi sam vedno reven. Spričo tega smemo upati, da se bodo salezijanci kmalu naselili tudi v Koreji.

Kardinal dr. Avgust Hlond, veliki prijatelj Slovencev, je bil imenovan za velikega kancelarja poljskega belega orla. To je najvišje poljsko odlikovanje. S tem je vlada počastila ne samo katoliško

Bogota (Kolumbija): *Novo narodno Marijino svetišče mogočno kraljuje nad mestom.*

stroški so znašali okrog 10 milijonov dinarjev. Sezidano je v florentinsko-gotskem slogu in bogato obloženo z mozaiki. Dolgo je 55 m, široko 26 m in ima mogočno kupolo. Zunanost krasi 57 m visok zvonik s 36 manjšimi stolpci in stolpci. To novo narodno svetišče, ki so nanje ponosni vsi Kolumbijci, je postalo središče poživljenega Marijinega češčenja v Kolumbiji. — V Kolumbiji delujejo tudi štirje salezijanci Slovenci: duh. Hanželič Anton v Barranquilli, kleriki Grudnik Jakob, Kreslin Ignacij in Rijavec Mirko v Mosqueri.

Don Bosko v Koreji. — Korejski župnik Lye je v predmestju glavnega mesta Seoula postavil lepo cerkev in jo posvetil

cerkev na Poljskem, ampak tudi don Boskove sinove, ki v tej deželi nadvse lepo razvijajo svoje delovanje.

Don Boskovi skavtje v Argentini so zelo lepo organizirani in štejejo 37 bataljonov. V oktobru preteklega leta so priredili veličastno vsedrjavno tekmo iz krščanskega nauka. Isti dan je bil na Kongresnem trgu v Buenos Airesu velik mimohod vseh don Boskovih skavtov, ki so ob tej priliki slovesno prisegli na svoje zastave.

5000 fantov in 2000 deklet je od sobote pred pustom pa do pepelnice srede delalo v S. Paulu v Braziliji duhovne vaje. Dobršen del od teh je opravljal duhovne vaje v ondotnih salezijanskih zavodih in pri sestrah Marije Pomočnice.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Tisočera zahvala Mariji, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki, ki so mi pomagali v tako težki zadevi, da skoro ni bilo misliti, da bi mogel doseči. Toda zaupal sem in upal in v tem upanju z zaupanjem molil in dosegel sem. Pri Mariji je res vse mogoče. — *Gub. Ivan v V.*

Ko je bila prijateljica na smrt bolna, sem prosila Marijo Pomočnico na Rakovniku, naj jo ozdravi, ter sem obljubila poslati majhen darček (nimam veliko). Danes pošiljam obljubljeni dar in dar, ki ga je priložila prijateljica, s prošnjo, da obvestite v Vestniku, da je don Boskova Marija spet delila milost uslišanja. — *Koncilija Rezi, Novo mesto.*

V zelo važni zadevi sem se obrnila za pomoč k Mariji Pomočnici kristjanov in obljubila, da se zahvalim v Vestniku, če bom uslišana. Hvaležna za uslišanje izpolnim danes svojo obljubo, pošljem zahvalni dar 40 dinarjev in se goreče pri-

poročim še za nadaljnjo pomoč. — *Muhič, Draga pri Čabru.*

Vse je kazalo, da bo potrebna operacija. V strahu pred operacijo sem se zatekla k Mariji Pomočnici in obljubila javno zahvalo v Vestniku, če ne bo treba operacije. Proti pričakovanju je izginila nevarnost, za kar se toplo zahvalim dobri nebeški Materi. — *Jezeršek M., Smartno.*

Najprisrčnejša zahvala Mariji Pomočnici in ljubemu sv. Janezu Bosku, ki sta me že tolikrat in tako velikodušno uslišala. V prekipenju srčni hvaležnosti ju vsem, ki so potrebni dušne ali telesne pomoči, prav toplo priporočam. O Marija, moja pomočnica, bodi še naprej tako usmiljena! — *Gorogranc Angela, Šoštanj.*

Zahvalim se Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki za polajšanje zelo hude živčne bolezni! Pošiljam majhen dar in se priporočam še nadalje za pomoč. Zaupam le v Marijino in don Boskovo pomoč! — *Hanžel Jozefa, Mala Nedelja.*

Podpisana Vam pošiljam 100 dinarjev, katere sem obljubila Mariji Pomočnici, če tožba zame srečno izpade. Bila sem uslišana. Tožba je končana v mojo korist. — *M. Š., Ž.*

Nadalje se zahvaljujejo:

Družović M. (Sv. Andraž) za večkratno uslišanje; — *M. Š.* (Šmihel) za srečen izid važne zadeve in se obenem priporoča za ozdravljenje živčne bolezni; — *F. V.* (Rakek) za pomoč v premnogih nadlogah; — *Misjak Franciška* (Regrča vas) za zdravje; — *Vidič Marija* (Stranjska vas) za srečno prestano operacijo in večkratno uslišanje; — *Velkourh Pavla* (Zadobrava) za pomoč v težkih razmerah; — *Zornič Olga* (Prevalje) za ozdravljenje roke; — *Marija Možic* (D. Boštanj) za uslišano prošnjo.

Učenke gospodinjke šole v Repnjah so priromale k Mariji na Rakovnik.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Svetišče na Rakovniku je na praznik sv. Jožefa dobilo zvočnike. Prinesli so veliko veselje pridigarjem in poslušalcem: pridigarjem, ker zdaj lahko govore mirno, ne da bi se utrudili; poslušalcem, ker zdaj lahko, ne da bi napenjali ušesa, razumejo pridigarje. Svetišče Marije Pom. na Rakovniku je jako neakustično. Pridigarji so se morali poslužiti vsega glasu, pa še ni razumela vsa cerkev. Zdaj lahko govore mirno in jih razumejo vsi. Naprava je stala 15 tisoč din. Deset tisoč dinarjev so zložili okoličani in mestne sotrudnice, 5 tisoč dinarjev pa pričakuje dobrotnikov od drugod. Da si pomagamo do te vsote, bomo na praznik Marije Pomočnice napravili prireditve, kjer se bo zbiralo za to koristno napravo. Bogoljubna srca, ki razumejo, kako važno je, da se ne izgublja božja beseda, bodo gotovo rada sodelovala, da se pokrije ostali dolg.

Za okno sv. Petra in Pavla v cerkvi sv. Terezike na Kodeljevem, ki je odmenjeno Slovincem onkraj meje, se je doslej zbralo 6 tisoč dinarjev. Manjka še 10 tisoč. Prepričani smo, da bodo dobri ondodni Slovenci tudi to v kratkem preskrbeli. Potem pa pride napis in bo hvaležno spominjal na dobre Slovence v tujini. Pogumno naprej!

Na Rakovniku zelo pogrešamo romarske hiše, ki bi nudila prenočišča romarjem in bi služila za duhovne vaje sotrudnikov in sotrudnic. Kak blagoslov bi bil, če bi se našli sotrudniki in sotrudnice, ki bi se z večjimi darovi spomnili te prepotrebne zgradbe. Misel na to romarsko hišo si vtišnite globoko v spomin in srce, ker bo res treba čimprej kaj preskrbeti.

Nove knjige

V luči papeževih okrožnic. „Knjižic“ št. 128. Poglavitne smernice, ki jih je dal katoličanom veliki pokojni papež Pij XI.

Škof Gnidovec. „Knjižic“ št. 129. Kratak popis življenja in delovanja rajnega skopljanskega škofa, svetniškega dr. Janeza Gnidovca.

Več sonca v življenje. „Knjižic“ št. 130. Za današnje žalostne čase, ko neprestano trepetamo pred nečim groznim, ki nas vsak hip utegne zadeti, je takale knjižica o veselju pravi oddih in razbremenitev.

Vse te tri knjižice se dobijo na Rakovniku in stane vsaka le 1 din.

Dr. Jerko Gržinčič: KRISTUSU KRALJU za mednarodni kongres v Ljubljani 1939. Založil salez. zavod na Rakovniku. Pet pesmi za mešani zbor: 1. Kristus Kralj naj živi, kongresna himna; 2. Evharištičnemu Kralju; 3. Jezus naš vladar; 4. Kristus Kralj mladine; 5. Aklamacije. Zbirka je namenjena deloma cerkvi, deloma izvencerkvenim prireditvam. Stane 15 din.

Lepo vedenje. Tretji natis. 96 strani. Broširano. Cena 3 din. — V tej knjižici dobite na kratko in razumljivo podana vsa navodila, ki so potrebna, da se more človek lepo in olikano obnašati v vseh življenjskih okoliščinah. Zato jo vsem priporočamo.

Jubilejno romanje Slovencev na Sveto goro pri Gorici

Za 400 letnico, odkar se je Marija prikazala na Sveti gori pri Gorici, bo 19. in 20. avgusta veliko romanje k svetogorski Kraljici. Romanje bo vodil ljubljanski škof, prevzv. g. dr. Gregorij Rožman. Njeega organizacija pa je poveril salezijancem na Rakovniku.

V soboto, 19. avg., zjutraj odrinejo romarji z vlakom iz Ljubljane skozi Postojno v Trst; Redipuglia, Gorica, Sv. gora. V nedeljo zvečer se skozi Podbrdo, Bled in Jesenice vrnejo v Ljubljano. Celokupni stroški bodo znašali 145.- din. Prijaviti se je najkasneje do 1. avgusta Ravnateljstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku.

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

BINKOŠTNA NEDELJA, 28. MAJA.

Dopoldne sv. maše z govorom: ob 6, 8, pol 9, pol 10 (slovesna).

Popoldne ob pol 4 govor, pete litanije, blagoslov.

Zvečer ob 8 akademija pri lurški votlini. Nato procesija s prižganimi svečami (križ, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo) — Potem v svetišču govor, posvetitev Mariji Pomočnici, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Ponoči od 11 do 12 ura molitve pred Najsvetejšim z govorom.

BINKOŠTNI PONEDELJEK, 29. MAJA.

Dopoldne:

Ob 3 se začne deliti sv. obhajilo.

Svete maše:

Ob pol 5 govor in sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo; ob pol 6 tiha sv. maša; ob 6 govor in sv. maša; ob 7 sv. maša za gojence; ob 8 tiha sv. maša; ob pol 9 govor in sv. maša za oratorijance.

Ob pol 10 govor, nato pontifikalna sv. maša, ki jo bo opravil papeški nuncij prevzviš. g. dr. H. Felice. Med sv. mašo poje združeni zbor salezijanskih gojencev s spremljanjem orkestra. Po službi božji shod sotrudništva pri lurški votlini. Ob slabem vremenu v kripti.

Popoldne:

Ob pol 4 govor, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice, po procesiji darovanje in blagoslov z Najsvetejšim na dvorišču. Po blagoslovu godbeni koncert na dvorišču.

V nedeljo in ponedeljek zvečer razsvetljava svetišča.

Marijine družbe iz mesta in okolice prosimo, da pridejo z zastavo. — Sotrudnice, zlasti mestne in okoliške naj skrbe, da bodo dobro zastopane narodne noše in belooblečene gosposkične. Enako naj skrbe, da bodo starši v kar največjem številu poslali svoje otroke, deklice v belih oblačilih. Za nadzorstvo bo dobro preskrbljeno.

Sveče za prvo in drugo procesijo se bodo prodajale na Rakovniku.

Polovična voznina

Prometno ministrstvo je odobrilo polovično voznino v območju ljubljanskega železniškega ravnateljstva vsem udeležnikom romanja na Rakovnik od 27. do 29. maja.

Na odhodni postaji kupite celo vozno karto in obrazec K-13, ki boste potem nanj dobili potrdilo o udeležbi proti plačilu 1 din. Kupljena vozna karta velja v zvezi s potrdilom na obrazcu K-13 za brezplačno vožnjo nazaj. — Ugodnost stopi v veljavo v soboto 27. maja in ugasne v ponedeljek 29. maja o polnoči.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

28. in 29. maja 1939.

Letošnje praznovanje Marije, pomočnice kristjanov, bo na binkoštni ponedeljek dne 29. maja. Slovesnost bo povzdignil s svojo navzočnostjo papežev nuncij iz Belgrada prevzv. g. dr. Felice. Prosefno ministrstvo je dovolilo romarjem na Rakovnik polovično voznino. Vsak romar naj na domači postaji kupi cel vozni listek, katerega naj v Ljubljani na postaji ne odda, ampak prihrani za povratek. Poleg voznega listka naj kupi še posebni obrazec K-13 za 2 din. Na ta listek bo dobil v pisarni sočrudništva na Rakovniku potrdilo, da se je udeležil romanja. Ugodnost polovične voznine velja v soboto, nedeljo in ponedeljek.

BINKOŠTNA NEDELJA, 28. MAJA.

Dopoldne sv. maše z govorom: ob 6, 8, pol 9, pol 10 (slovesna).

Popoldne ob pol 4 govor, pete litanije, blagoslov.

Zvečer ob 8 akademija pri lurški votlini. Nato procesija s prižganimi svečami (križ, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo) — Potem v svetišču govor, posvetitev Mariji Pomočnici, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Ponoči od 11 do 12 ura molitve pred Najsvetejšim z govorom.

BINKOŠTNI PONEDELJEK, 29. MAJA.

Dopoldne:

Ob 3 se začne deliti sv. obhajilo.

Svete maše:

Ob pol 5 govor in sv. maša pred Najsvetejšim za sočrudstvo; ob pol 6 tiha sv. maša; ob 6 govor in sv. maša; ob 7 sv. maša za gojence; ob 8 tiha sv. maša; ob pol 9 govor in sv. maša za oratorijance.

Ob pol 10 govor, nato pontifikalna sv. maša, ki jo bo opravil papeški nuncij prevzviš. g. dr. H. Felice. Med sv. mašo poje združeni zbor salezijanskih gojencev s spremljanjem orkestra. Po službi božji shod sočrudništva pri lurški votlini. Ob slabem vremenu v kripti.

Popoldne:

Od pol 3 naprej je cerkev rezervirana za Marijine družbe z zastavami (zastave pri obhajilni mizi), narodne noše (desno krilo), belooblečene gospodične (desno krilo), Jozefinum (levo krilo), črnooblečene gospe od sv. Jožefa (levo krilo), moška društva (zadaj).

Oratorijanci, gojenci in moški se zberejo na srednjem dvorišču. Belooblečeni otroci na gornjem dvorišču pred gradom. Med procesijo ni nikomur dovoljeno ostati na srednjem dvorišču.

Ob pol 4 govor v cerkvi, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice. Po procesiji **darovanje**. Vsa procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim. Litanijske se pojo med procesijo.

Po procesiji bo koncert godbe na dvorišču. Zvečer pa spet **razsvetljava svetišča**.

Sveče za eno in drugo procesijo se bodo prodajale na Rakovniku. Petje in govore v cerkvi bodo prenašali zvočniki, da se bo slišalo tudi zunaj cerkve.

SPORED PROCESIJE:

1. Križ, bandero Marije Pomočnice, rakovniški gojenci
2. Prapor Marijinega vrtca in oratorijanci z Rakovnika
3. Dijaške Marijine kongregacije
4. Gojenci iz zavoda na Selu
5. Prapor Marijinega vrtca in oratorijanci iz Mlad. doma
6. Moška društva
7. Moški
8. Marijine družbe z zastavami z dežele
9. Marijine družbe z zastavami iz Ljubljane
10. Kongregacija Marije Pomočnice (Sv. Jožef)
11. Hčere Marije Pomočnice
12. Jozefinum
13. Usmiljenke
14. Narodne noše
15. Angelčki, belooblečeni otroci
16. Godba rakovniških oratorijancev
17. Ministrantje
18. Pevski zbor gojencev
19. Duhovščina
20. Kip Marije Pomočnice — Špalir tvori garda
21. Deklice z lilijami in belooblečene gospodične
22. Ženske

Vljudno vabimo vse ljubljanske in okoliške Marijine družbe, da se procesije udeleže z zastavo. Vabimo tudi narodne noše. Starše prosimo, naj pošljejo k procesiji belooblečene otroke. Za varstvo otrok bo dobro preskrbljeno.

Kakor znano, smo radi slabe akustike preskrbeli v svetišču na Rakovniku zvočnike in s tem dosegli, da vsi v svetišču lahko slišijo in razumejo govore. Dva izmed zvočnikov služita kot lestenca. Velik del stroškov smo pokrili z darovi ljubljanskih sotrudnikov, sotrudnic in okoličanov, del stroškov (5000 din) pa še čaka dobrotnikov. Da pokrijemo še ta dolg, bodo na praznik Marije Pomočnice zbirali z 1 in 2 dinarskimi lističi med romarji darove. Naj blagi romarji in romarice z veseljem poklonijo mali dar — v čast Mariji, pomočnici kristjanov.